

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 131.

Anden Session.

50de Møde.

Endagen den 18de December.

(Fortf.)

Ordf. (fortsat): I saa Henseende skal jeg tillade mig kortelig at anføre, at jeg antager, at dette vil kunne skee ved Indførelsen af særegne Frimærker. For denne Art Postforsendelser vilde saadanne Frimærker have den store Fordeel, for det Første, at kun et enkelt Frimarke behøvedes til hver Forsendelse, for det Andet, at Postembedsmændene kunde meddele en Fortegnelse over de Breve, der afgik med saadanne Frimærker, uden at videre Regnskabsførelse fandt Sted, og for det Tredie, at Uvissheden om, hvilke Autoriteter eller Embedsmænd Portofrihed var indrømmet, aldeles vilde forsvinde, idet kun de Autoriteter, som fra Regjeringen havde modtaget saadanne særegne Frimærker, kunde affende Breve portofrit. Da det omhandlede Forslag saaledes forekommer mig at være, ikke alene ikke uskadeligt, men ligefrem unyttigt, maa jeg anbefale det ærede Thing at stemme imod samme.

Krabbe: Det er fuldkommen rigtigt, hvad den ærede Taler har yttret, at Udvalget finder sig fuldkommen overbevist om, ved at have foreslaaet, at al Portofrihed skal op-høre, at derved en stor Mængde Misbrug vil standses, og navnlig alle private Breve, som skulle betale Porto, vilde komme til at betale den. Det kunde ikke undgaae Udvalgets Opmærksomhed, at der vilde komme en Mængde Indsigelser imod Portofrihedens Ophævelse, og man forudsaae, at disse Indsigelser kunde blive af den Bestaafenhed, at Regjeringen maa skee vanskeligt kunde gennemføre denne Forandring saa fuldstændigt, som ønskeligt var. Dette vil derimod langt lettere kunne skee,

naar Rigsdagen har udtalt sig i den Retning, som Udvalget har foreslaaet.

Ordf.: Det er langt fra ikke mig eller den Deel af Thingets Medlemmer, der dele mine Anskuelser, som ere i Strid med Regjeringen, det er tværtimod den høitagtede Finanzminister selv, som har taget Initiativet til at udtale sig om det foreliggende Punkt. De Medlemmer, som have udtalt sig derimod, mene paa ingen Maade at Portofriheden ikke skulde indskrænkes, heller ikke vilde de paa nogen Maade beskytte de Misbrug, som muligens kunne have fundet Sted, men de mene tværtimod, at Misbrugene ikke vilde kunne hæves, men at de endog saa vilde forøges, dersom Pengestatning til vedkommende Embedsmænd skulde træde iftedfor Portofrihed. Dersom en Embedsmænd skulde handle saa usforvarligt at misbruge sin Stilling til at sende private Breve portofrit, er han nu udsat for, at Postvæsenets Embedsmænd, om det end kun skeer enkelte Gange, fatte Mistanke, og have Opmærksomheden henvendt paa ham. Men skulle Embedsmændene aflægge Regnskab, uden at Postvæsenet havde noget at gjøre dermed, for de Breve, som de affende portofrit eller forsynede med Frimærker, saa vil det være aldeles umuligt at indrette Regnskabet saaledes, at man seer om de Breve, hvorfor de fordre Portogodtgjørelse, have været Embedsbreve eller private Breve. Mængengang vil ogsaa det underordnede Contoirpersonale, uden at Principalen har den allermindste Idee derom, kunne sende Breve med, og det vil være Principalen umuligt, naar de affendte Breve have en Vægt af 20, 30 til 40 Lod, at vide, om der ikke deriblandt er indstuffed et Par private Breve. Jeg troer saaledes, at Udvalgets Tanke, hvis den skulde blive gennemført, kun vil forøge Misbrugene og ikke hæve dem.

Ordf.: Naar jeg har yttret, at Porto-